

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 19. velikega serpaua, 1892.

List 34.

Pervi slovenski katoliški shod v Ljubljani.

Bilo je že naznanjeno, da 30. in 31. tega mesca, namreč avgusta, bode v Ljubljani „I. slovenski katoliški shod,“ za kterega se že več tednov marljivo priprave delajo. O tem so Slovenci po več krajih slišali in bili podučeni ne le po katoliških časnikih, ampak tudi že v nekterih krajnih, posebnih odborih po deželi, sem ter tje se nekoliko v pridigah. Vdeleževali se bodo na tem shodu ne le višji in nižji duhovni, ampak tudi neduhovni. Govorilo, posvetovalo in sklepalo se bode o raznih potrebah, napravah in vravnavaх za versko in katoliško življenje, v raznih steblih in zadevah. Možje raznih stanov bodo imeli priliko sv. veri in katoliški Cerkvi očitno in slovesno pričevanje dajati.

Zato se tega shoda vsi dobri katoličani veselé, veselí se ga sv. Cerkev, veselí se ga tudi sv. Oče papež Leon XIII sami. Odbor za ta katoliški shod v beli v Ljubljani je namreč Kristusovemu namestniku v Rim svoj namen po našem prevzvišenem gospodu knezu škofu naznanil in prosil sv. Očeta papeža k temu za sv. blagoslov. Posredoval je pri sv. Očetu kardinal državni tajnik Rampolla in potem je po višjem pastirji pripravljavnemu odboru v Ljubljani o tem poročal ter povedal, da je pismo našega prevzvišenega gospoda kneza škofa nemudoma izročil sv. Očetu, in da to naznanilo je bilo Papežu prav posebno ljubo in prijetno. Oni namreč upajo, da bo shod veliko pripomogel v prospéh katoliški reči med Slovenci. Zato prosijo pomoči od Boga za zborovavce in podelé jim apostolski blagoslov. Glasi se pismo:

Illmne. et Rdme. Domine.

Acceptis litteris ab Amplitudine Tua nuper ad me datis incunctanter exhibui Beatissimo Patri obsequentissimam eis adieclam epistolam, qua nuncium continebatur de Slovenorum catholicorum conventu in ista Labacensi civitate proxime celebrando. Quod quidem nuncium peracceptum fuit Sanctitati Suae, quae fore confidit ut idem conventus ad rei catholicae inter ipsos Slovenos rationes provehendos valde conferat. Hinc Sanctitas Sua divinam congressuris adprecatur open petitamque Apostolicam Benedictionem eis peramanter impertitur.

Quod Amplitudini Suae libenter significans peculiaris observantiae meae sensus una simul Tibi profiteor ac tausta quaeque adprecor a Domino.

Amplitudini Suae
Romae die 11 Aug. 1892.

Addictissimus

M. Rampolla, sec. S. S.

Prevzvišeni in precastiti Gospod!

Prejel sem pismo, poslano mi nedavno od Tvoje prevzvišenosti, ter nemudoma izročil Svetemu Očetu priloženo vdanostno pisanje, ki je obsegalo sporočilo o shodu slovenskih katolicanov, kateri se bo sošel v kratkem v Ljubljanskem mestu. To sporočilo je bilo prav posebno drago Sv. Očetu, ki upajo, da bo shod veliko pripomogel v prospéh katoliške stvari med Slovenci. Zato prosijo Sv. Oče zborovavcem Božje pomoči in jim milostno v ljubezni podelé apostolski blagoslov.

Ko naznanjam to z veseljem Tvoji prevzvišenosti, razodevam ob enem čutila svojega posebnega spostovanja in prošim vse dobro od Boga.

Tvoji prevzvišenosti
prevdani
M. Rampolla, l. r.
papežev državni tajnik.

V Rimu, 11. avgusta 1892.

Glas vesti.*)

Obče znano je, kako opominjajoči in svareči glas vesti budi hudodelnike k poravnanju kake storjene krivice. Človek stori kaj hudega morebiti po dolgem lisičjem premišljevanju, ali pa morebiti v naglici, ne da bi mislil na nasledke svojega hudega djanja, česar se precej po storjeni krivici kesá in skuša po svojih močeh popraviti, ako njegov duh ni popolnoma okamenel. Večkrat sliši se ali bere n. pr.: ta ali oni tat je iz kesanja ali zavoljo nemirne vesti tatvino povernil. Koli-kokrat se zgodi, da se ljudje, ki so doprinesli kako hudodelstvo, prostovoljno oglasé sodnji, ako bi imeli drugi, nedolžni, mesto njih terpeti, da le pomirijo svojo vest ter dosežejo zaželjeni notranji mir.

Enak slučaj naj tu povém spoštovanim bralcem in bralkam: čisto jasno nam kaže, da človek sodniku, ktereга v sebi nosi, ne more ubežati, ne se mu skriti, naj počne kar koli mu drago. Ta sodnik so tiste „furije“ (torke), že starodavnim ljudstvom znane, ktere so človeka toliko časa pregnajale, da je popravil svojo hudobijo, ali pa da je v obupanji kjer si bodi dokončal svoje čez vse revno in zanikarno življenje, kar je skoro vsakemu izmed nas znano o marsikterem takem hudodelniku.

Bilo je lep jesenski dan: posli neke med rodovitnimi verti stoječe grajščine delali so pridno na prostem, in le čuvaj grajski ostal je doma. Mimo njega pride ptujec, prosi miloščine, ktere pa ne dobi, in ide opazovaje okolico ob velikem poslopju dalje. Precej zapazi, da je v gradu vse tiho in prazno, ker je tudi gospoda bila že nekaj dni na počitnicah. To priliko porabi, spleza nagloma skoz okno v pritlično sobo, vlomi omaro in ker družega posebnega ne najde, odnese škatljico, v kateri bilo je nekaj zlatov. Vse to se je zgodilo v par minutah. Noben drugi ga ni videl mimo grada iti, razun sam čuvaj: ptujec zavije nato z glavne ceste ter kmalu zgine v bližnjem gozdu. Ukradeno reč cenil je na 100 gld. Že drugi dan imel je grajščak opraviti v sobi, v kateri je tat kradel, ter je takoj spazil, kaj da se je v njegovi odsotnosti zgodilo: ukraden denar bil je za njega in njegovo družino zelo velike vrednosti; pode-dovali so ga bili od svojih prednikov in zatorej je jasno, da so ga skerbno varovali in hranili.

In zdaj naj bi poiskali tatú: od domačih služabnikov nobeden ni vedel, kje da je shranjen ključ okradene sobe, razun čuvaja in njegove

žene; grajščak je našel vrata popolnoma nepo-kvarjene: da je mogel priti tat skoz okno, tega noben človek ni mislil, toliko manj, ker tudi v tem oziru ni bilo nobenega sledú. Reč zdela se jim je jako čudna. Kdo naj bi bil tedaj to storil? Vsi posli bili so oni dan zunaj hiše na polju, in zatorej je sklepal iz tega grajščak, da, ako že čuvaj in njegova žena tatvine sama nista dopri-nesla, — imel jih je doslej vedno za poštenjake — sta vendar neposrednje kriva, ker nista dosti varno čuvala in pazila; brez vsacega poizvedovanja od-povedal jima je službo; čez mesec dni naj se iz-selita. Ta nagli ukaz zadel je staro in pošteno dvojico ko strela; kaj je početi? Kam naj se po-dasta in kje poiščeta nove službe? Kaj bode z otroci? Vendar vse ni nič pomagalo; morala sta od hiše; obernila sta se do znancev v okolici in nek poljedelec, ki je že več lét imel v gradu opravke in kupčijo ter je to družino kot pošteno poznal, dal je družini v svoji hiši stanovanje za toliko časa, da zopet pridobé kako službo. Po-manjkanje in skerbi tlačile so družino: kar si je prihranila, je vse porabila in ni se ji posrečilo, dobiti kake primerne službe.

Nekega dne ustavi se pred gradom voz, iz ktereга stopi oče frančiškan; poda se z zavojčkom v roki naravnost v čuvajevo sobo ter vpraša po grajščaku; čuvaj ga oglesi, pelje v prvo nad-stropje, kjer mu pride grajščak že sam naproti, iznenaden s tem redkim obiskom. Prav serčno ga sprejme ter prosi, naj se podá v prejemno sobo. Po nekaterih besedah reče duhoven: Včera j zjutraj, ravno sem hotel oditi v cerkev, dobil sem po pošti to-le skrinjico s sledečim pismom: glasi se:

Prečastiti gospod!

Vidim in spoznam, da je Bog, da je pravica in povračilo. Kar Vam tu pošljem, sem si pred nekolikimi tedni tatinsko prisvojil in prepričal sem se do sedaj že večkrat, da sem zavoljo tega poš-teno in pridno družino pahnil v revščino in spravil jo ob službo. Od tistega dne, ko je morala — zarad mene — zapustiti grad, nimam več mirú; po dnevi kakor tudi po noči mi to djanje hudo očita moja vest; vse moje misli pečajo se s tem in celo v sanjah vidim svoje djanje kot gerdo, ostudno prikazen. Ravno tako mi je pri sercu, kakor da me zasleduje maščevanje z nebés in nesreča uboge družine, in kakor da me pahajo iz časnega v večno pogubljenje in v obupanje! Ta premučni stan še dalje prenašati, mi je čisto nemogoče. Prosim Vas tedaj, prečastiti oče, od-dajte to skrinjico spodej z napisom zaznamnjani gospodi nazaj; povejte ji, da je bila ukradena od popolnoma tujega človeka in da je tedaj iz službe odpuščena družina čisto nedolžna. Prosim — lepo

* Sliši se tako pogosto o strašnih ropih in tatvinah, še celo o božjeropnih ulomih v hiše Božje! Naslednja dogodba je močno pretresljiva, zmožna omečiti serce, ktero ni še popolnoma tigrovo in krokodilovo; torej prosimo, da bi čitatelji „Zgd. Danice“ take reči dalje razširjali, kolikor je moč in lepa prilika. Vr.

Vas prosim — pa tudi grajščaka, naj sprejme ubogo družino zopet v službo, da je pomanjkanje, skerbi in bridkosti ne končajo! Meni pa bodi ljubi Bog milostljiv, ker iz serca žalujem, pokorim se za svojo hudobijo. — Ores, Bog je nad nami! Pravica nad nami budi!

Janez Repič.

Moje spreobrnjenje.

(Dalje.)

Romanje.

Kakó dobro je živeti po volji Božji. Prej sem mislil, da je kerščansko življenje prava muka, a temu nikakor ni tako. — Da bi ljudstvu pokazal, da sem postal drugačen človek, in da bi nekoliko popravil pohujšanje, katero sem prej dajal svojim someščanom, iti sem se odmenil na božjo pot. Obiskati sem hotel grobe aposteljniov in sprostiti si avdijenco pri sv. Očetu in prejeti njegov blagoslov. Odpravil sem najnujnejše opravke, dogovoril se, kar je bilo treba vravnati, kupil si vožnji list in čez sedemnajst ur bil sem z vlakom v večnem mestu, ki stoji na sedmerih gričih. Najpervo sem se nekoliko odpočil, potem pa si dobil voz in se čez pol ure popeljal v cerkev sv. Petra... Ah kolika krasota. Ne vidi se družega kot marmor, mozaik, zlató in slikarije. Dolžina je velikanska, tako da človeka ne spoznaš na drugem koncu. Več mesecev moral bi si ogledávati cerkev. Napravil sem križ in zmolil kratko molitvico. Čez 2 uri sem odšel, da si ogledam druge mestne spomenike in da poprosim za avdijenco pri sv. Očetu. Ker sem imel seboj priporočilna pisma in tudi nekaj znancev med prelati, zagotovljen sem bil, da mi bodo sv. Oče skazali to izredno milost.

Poslej sem si ogledal še grobe obeh pervakov aposteljniov, pokleknil pred sv. ostanki in čudil se njihovi živi veri in prosil jih, da bi mi sprosil od svojega gospoda Jezusa Kristusa nekoliko njihovih kreposti, da bi bil tudi jaz v stanu tako goreče ljubiti Boga, kakor oni in tako sveto živeti. Obiskal sem katakombe sv. Sebastijana, cerkev sv. Neže, cerkev „San-Paolo fuori delle mura“ in cerkev „delle tre Fontane,“ kjer je bil le-ta veliki apostelj ob glavo dejan.

Naposled imel sem avdijenco pri sv. Očetu. Vstal sem zgodaj in šel v cerkev sv. Petra k maši. Nato sem se spovedal. Potem sem šel v vatikansko palačo, pokazal vstopnico in pustili so me v neko galerijo, kjer je bilo že nekaj ptujcev.

Ob desetih so se odperla vrata koncu galerije in ustopilo je nekaj monsinjorov, ki so se nam približali. Sv. Oče so se nam prikazali ljubeznjivo se smehljaje. Vprašali so vsacega kaj, in naposled stopili k meni:

„In odkod pridete vi? Kak je vaš poklic?“

„Svetost... jaz sem odvetnik iz Piemonta.“

„Ah! Odvetnik na kolenih pred sv. Očetom...“

„Svetost, hodil sem dolgo po krivih potih, a sedaj sem zopet našel pravo cesto. Branil bodem vedno in zagovarjal pravice sv. Cerkve: postati hočem odvetnik sv. Petra.“

„Bog Te blagoslovi, moj sin, da ostaneš vedno zvest in neustrašen boritelj sv. Cerkve.“

Blagoslov sv. Očeta poterdil me je v mojih sklepah in sedaj sem odločen, preterpeti vse za sv. Cerkev. Moja želja se mi je spolnila. Živel bodem kot dober katoličan in neustrašen boritelj za sv. Cerkev in Marija presveta Devica, upam, da me bode varovala in pripeljala kedaj v sveta nebesa.

(Dalje nast.)

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

Zlata maša.

Malo duhovnov učaka petdeseto obletnico, odkar so praznovali novo mašo; razna mučna dela in skerbi težavne službe jim prej starejo telesne moči. Dekanu — kanoniku Skubicu pa je dal Gospod učakati zlato mašo 4. avgusta l. 1889, čilemu in krepkemu na duhu in na telesu. Za to se je tega slavnostnega dne sam veselil in z njim cela fara in mnogobrojni prijatelji in znanci. Radost ribniških faranov pa je bila pri tej priliki še toliko večja, ker sta ob enem z gosp. kanonikom dekanom obhajala v Ribnici zlati maši tudi dva njegova prijatelja in sošolca, namreč, v. č. g. Anton Čibašek, nekdanji župnik v Škocijanu pri Turjaku, sedaj živeč v pokoju v Ljubljani, in v. č. g. Frančišek Arhar, beneficijat v Repnjah, umrl 6. aprila l. 1891, torej tri dni pred smertjo rajnega Skubica. Zadnja dva sta maševala ob enem ob šestih zjutraj; vsakemu sta stregla dva gospoda bogoslovca; ob desetih pa sta oba azistirala pri slovesni sv. maši gospodu kanoniku — dekanu.

V soboto, 3. avgusta, ko se je bilo zmračilo, oznanjali so zvonovi in topiči, da se bode praznoval prihodnji dan za celo ribniško župnijo vesel, nenavaden praznik. Teržanje so priredili gospodom zlatomašnikom bakljado, pevci so zapeli pred župnijsko hišo štiri pesmi. Potem se je pomikala vsa množica z 2 zastavama na čelu po Tergu med burnimi „živio“ in „slava“ klici. Vaščani pa so bili zažgali krog in krog doline po hribih kresove v dokaz posebne ljubezni in vdanosti do preblagega svojega duhovnega očeta.

Od blizu in daleč je prihitelo mnogo gospodov duhovnikov — krog 40 — počastit v slavnostni dan gosp. zlatomašnika.

Pred slovesno sv. mašo je izročil gosp. dr. Jožef Lesar v imenu gg. duhovnikov — rojakov, ki so peli nove maše za časa Skubčevega župnikovanja v Ribnici, gospodu jubilantu s primernim nagovorom krasne mašne bukve, ktere je slavljenc takoj podaril farni cerkvi; Laški gospod župnik Lovro Gergolj pa je izročil v imenu gg. dekanijskih duhovnikov dragocen kanoniški perstan.

Občinski odbor ribniški je zlatomašniku — častnemu občanu — oddal „enoglasno sklenjeno pismo čestitanje.“

Ob desetih so v slovesnem sprevedu peljali g. zlatomašnika v cerkev med zvonjenjem in pokanjem topičev. Med gosti sta bila preč. gg. kanonika Karol Klun in Luka Jeran, v. č. g. dekan kočevski Jožef Kresč, voditelj okrajnega glavarstva gosp. pl. dr. Thomann, gosp. okrajni sodnik in deželni poslanci: g. Frančišek Višnikar, g. župan Erhovnic, g. graščak Dorko Rudež idr. V krepkem, jedernatem in poljudnem govoru je risal preč. gosp. kanonik Jeran delovanje slavljencevo kot dušnega pastirja, ki je bival šest let med sosedi Kočevci, edenindvajset med belimi Kranjci, (do smerti triindvajset let) pa med Ribničani.

K prelepim že imenovanim darilom zlatomašnim je pa tudi pridigar nasvetoval neko nepričakovano darilo posameznih stanov. Svetoval je, da naj napravijo darovanje ali „ofer,“ vsak naj zlatomašniku daruje kaj „zlatega,“ tako le:

Mladenči, darujte zlatomašniku zlatega klasja. Bodite modri, neomadežani v svojem življenju, lepši v čednosti, kot je bil Salomon v svojem zlategem blišču. Varujte se pijančevanja, ponočevanja in vsacega pohujšanja: tako bode vaše življenje obrodilo zlati sad, zlato klasje. S tem niste samo zlato klasje rumene pšenice v domači hiši, temuč ste tudi prečast. gosp. zlatomašniku čast in veselje, darujte jim tedaj zlatega pšeničnega klasja!

Vé deklice, darujte svojemu prečast. zlatomašniku zlato obleko. Bodite modre in čiste device, ne skerbite toliko, kako bi se oblačile, da bi dopadle svetu, temveč skerbite oblačiti se in živeti tako, da bo nebeški Ženin z dopadljivostjo gledal na vas iz sv. tabernakelja; s tem ravno bodele tudi svojemu preč. g. zlatomašniku veselje delale, darujte jim zlato oblačilo svojega srca za zlato mašo.

Vi možje, darujte zlatomašniku zlato krono. Bodite z modro skerbjo za svojo družino sami zlata krona v hiši; glejte, da v hiši nobeden ne živi pohujšljivo. To bode vašemu zlatomašniku ljubše kakor zlati venci, vi mu tedaj darujte s tem zlato krono, t. j. svojo pošteno družino, pravo zlato krono.

Vé žene, gospodinje, darujte zlatomašniku zlate evangeljske bukve, posnemajte Sabejsko kraljico; ona je prišla od daleč poslušati Salomonovo modrost. Tudi vé bodite vse goreče za poslušanje božje besede, svetih nauk, in učite takih svoje otročiče, da bodo stanovitni v dobrem, kadar odraščajo; ne pa podobni tistim drevesom, ki imajo mehko kožico v začetku, kadar pa odraščajo, se jame kazati ostro ternje in neužitni sad. Ako z zlatimi nauki in lepimi zgledi ohranite svoje otroke v sveti pobožnosti, imate zlato v hiši, s tem tudi vstrežete zlatomašniku; darujte jim v dar zlato knjigo, iz ktere se zajemajo zlati nauki za dobra srca.

Vi otroci, darujte zlatomašniku zlatih cvetlic v dar. Ako ste pobožni, poslušni in nedolžni, ste sami kakor najlepše cvetlice v Salomonovem vertu, polne najblagšega cvetja in vonjave, česar naj nikoli slana greha ne popari. Hodite z veseljem pogosto k spovedi in sv. Obhajilu. S tem tudi svojemu prečastljivemu gospodu zlatomašniku veselje delate, vi jim iz verta svojih src zlatih cvetlic darujete.

O Salomon! to ime pomeni „mirni kralj, kralj miru,“ pravi Miroslav. Salomon je v miru tempelj zidal, kakoršnega ni še videl svet. Tudi vaš zlatomasnik zidajo vaš duhovni tempelj že 20 lét, — pa le v miru, v edinosti se da tudi duhovni tempelj zidati; pomagajte tedaj vsi duhovnjani v svetem miru, v dolžni podložnosti svojemu tolikanj spoštovanemu gospodu dekanu in kanoniku duhovni tempelj zidati, sej se zida le za vas in za vaše otroke, — naj ga zidajo za vas in vaše otroke srečno in še mnogo let po milosti Jezusa Kristusa, na priprošnje Marije Device, in velikega patrona vaše cerkve, sv. Štefana, papeža in mučenca.

Poslušavci, katerih je bilo toliko, da je bila velika cerkev napolnjena po vseh prostorih, so verno poslušali prelepi govor kateri naj Ribničanom še dolgo zvoní po ušesih!

(Dalje nasl.)

Liberaluhi iščejo Don-Boskota umoriti. Glasoviti (kuže) „sivec.“

(Konec.)

Neki temni zimski večer šel je Bosko, da si prikrajša pot, naravnost od Konsolate (M. D. Tolažnice) proti Kottolengu. Na nekem gotovem kraju zapazil je dva človeka, ki sta šla malo pred njim ter svoje korake vravnala natanko po njegovih. Slutil je, da nameravata nekaj hudobnega, in zatorej je hitel proti neki hiši, da si poišče tam zavetja. Predno pa je mogel to doseči, verže mu eden hudobnežev naenkrat plašč čez glavo ter mu zamaši usta z robcem, da mu ni bilo mogoče na pomoč klicati. Ubogi ravnatelj cenil se je že zgubljenega, ko neutegoma začuje strašno rjovenje, katero je bilo bolj podobno renčanju medvedovemu, kakor pa pasjemu lajanju. Bil je „sivec.“ Ta poskoči na enega teh tolovajev ter ga prisili, misliti le na svojo obrambo, zgrabi nato z zobmi družega in ga verže na tla. Potem ostane med obema, katerih nobeden se ganiti ne upa, ter grozno zatuli. V smertni nevarnosti prosita potepuha Bosko-ta milosti: „Oh, pokličite nazaj svojega psa, berzo, berzo ga pokličite, — če ne, naji razterga!“

Bosko izmota se hitro iz plašča in robca, ter reče: „Poklical ga bom, pa le s tem pogojem, da gresta vašo pot, in jaz svojo.“

„O rada, rada, pa psa deržite!“

Bosko pokliče „sivca“ in ta ostane pri njem, tolovaja pa jo popihata.

Drugokrat, ko je šel čez terg „Massimo“ domú, pride nekdo za njim ter neutegoma na njega dvakrat sproži samokres; ker ga pa potuhnjeni morivec ni zadel, zagnal se je vanj, in ga drugač umoriti poskusil. V tem trenutku priskoči „sivec,“ zgrabi morivca od zadej, in pošastnež mora bežati.

V tretjem slučaju branil je „sivec“ svojega varvanca proti še hujšemu napadu. Vojskovati se je bilo zoper celo morivsko druhal. Don-Bosko korakal je ravno v temni noči čez „Piazza di Milano,“ sedanjo „Prazza Emanuele Filiberto,“ kar zagleda, da nekdo s kolom v roki za njim hiti. Šel je hitreje, da bi dosegel Oratorij, predno ga dohiti hudodelnik. Že je bil na mestu, od koder bi bil moral hiteti le še doli čez klanec, kar zagleda spodej več čudno-vesnih osebstev. Pustil je torej, da je zalezovavec prišel do njega in v tistem hipu ga je s tako močjo in spretnostjo

udaril na persi, da je grozno zaječal in kakor mertev telebnil na zemljo. Njegovi tolovajski pomagači slišali so njegov krik; prihiteli, so obdali Don-Boskoto ter mu žugali s kolmi. V tem hipu prikaže se zopet zvesti „sivec“ in se vstopi zraven Boskota, laja, tuli in skače s tako derzovitostjo na morivce, da so se bali: zdaj in zdaj jih bo na kose raztergal in so se prestrašeni drug za drugim zgubili v noči. Don-Boskota pa je njegov stražnik spremil do vrat Oratorija.

Zoper svojo navado pozabil je bil enkrat Bosko po dnevi nekaj važnega v Turinu naročiti in hotel je u kljub poznemu času verniti se v mesto, da popravi svojo pozabljivost. Mati Marjeta skušala ga je doma obderžati, on pa jo je pomiril, vzel klobuk in hotel stopiti čez prag, ko vidi „sivca“ stegnjenega na pragu ležati. „O, tem bolje!“ zaklical je, „zdaj sva dva in moreva se braniti, ako bode treba.“ Ob enem pokazal je proti cesti, kamor da mu je iti. Pes pa se ni ganil, temveč je le nekoliko zarenčal. Dvakrat skušal je Bosko čez njega stopiti, in dvakrat zabranil mu je pes popustiti hišo. „Vidiš, sin,“ pravi nato Marjeta, „žival je previdnejša od tebe; če mene ne slušaš, slušaj njo.“ Ker se je pes terdovratno branil mu pustiti prostor, ter je jel renčati, vernil se je slednjič Bosko v sobo. Četert ure pozneje prišel je jeden so-sedov ter mu povedal, da naj pazi, ker so videli tri ali štiri človeke, prave rokovnjače, ti so se plazili okoli hiše, in ti gotovo kaj hudega nameravajo.

Neki večer obedoval je Don-Bosko s svojo materjo in nekterimi duhovni, ko hipoma priteče „sivec“ na dvorišče. Dečki, ki so se ondod igrali, hoteli so ga s kamenjem odpoditi. Buzzetti pa ga je spoznal ter zaklical: „Pustite ga, to je Boskov pes.“ Takoj prihiteli so vsi, ga gladili in ga naposled peljali v obednico. Tu ogleda „sivec“ navzoče, gre okoli mize ter vesel ostane pri Bosko-tu. Ta mu da nekoliko mesa in kruha. Pes pa ničesar ne vzame, kot bi hotel pokazati, kako da je odtujena od njegove zvestobe vsaka sebičnost. „Kaj pa vender hočeš?“ vpraša ga Bosko. Za odgovor stresel je ušesa ter veselo mahal z repom. Ob enem položi zraven njega glavo na mizo ter ga z zvesto vdanostjo pogleda. Potem gre počasi iz Oratorija, da odide za zmeraj. Nobeden ni nikoli zvedel, od kod da je pes prišel in kam da je šel. Svojo nalogo je bil spolnil.

Kakih 30 let pozneje videli so ga pa še enkrat, ali so saj mislili, da je on. Bilo je zvečer 12. svečana 1883 v Bordigheri. Bosko podal se je iz kolodvora proti Salezijanski hiši, spremljevan od Duranda, enega svojih duhovnov. Ker svojega prihoda ni naznanil, ga ni nobeden čakal. Popotnika podala sta se sama na precej dolgo pot, ktere niti eden niti drugi ni poznal; bila je zraven še od dežja omeščana. Prehitela ju je noč; zašla sta in Don-Bosko pade v močvirje. „Ko bi imel zdaj svojega „sivca“ tu,“ zaklical je, „ta bi nama kmalu pravo pot pokazal.“ Komaj je željo izrekel, se že prikaže velik pes. Durando se ustraši in reče svaréč: „Pazite, oče, pazite!“ Ta pa je že gladil žival, ktera je veselo okoli njega skakala ter z repom mahala. „Mislil bi skoraj, da je „sivec,“ ima isto barvo, isto velikost, — ali je on ali pa popolnoma njemu jednaka žival; morebiti njegov mladič. Pokaži tedaj, če si res tisti, za ktere ga imam; hitro nama bodeš pomagal, moj ljubi „sivec,“ moj ljubi varh!“ In kakor bi bil besede razumel, tekkel je pes v gotovo mer naprej, nato se zopet vernil gledat, če mu kdo sledi. Brez dvoma sledil mu je Bosko. Njegov tovariš

ni bil tako zaupljiv, vendar jo je meril po ravno tisti poti in kmalu sta dospela do zaželjene hiše. Žival šla je z njima k mizi, vendar ni hotla ničesar vzeti. „Ker nočeš nič vzeti,“ dejal je Don-Bosko, kakor je sam pozneje pravil, „pojdi zopet tje, od koder si prišel, pred pa se še lepo obnašaj do gostov.“ Pes je storil zvesto, kakor mu je bilo zapovedano.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Amerike. Joliet, Ills, U. S. America 28. julija 1892. (Posvečevanje nedelje v Ameriki in v Evropi.)

V 28. številki Vaše cenjene „Danice“ ste poročali gledé razstave v Chicagi, da so pri nas dolgo pomišljevali o tem, ali bi bila svetovna razstava ob nedeljah odperla ali zaperta; konečno so sklenili, da bode razstava ob nedeljah sicer odperla, zaperta pa bodo ta dan vsa gledališča itd. Temu ni tako. Svetovna razstava v Chicagi bode ob nedeljah popolnoma zaperta in vstop občinstva sploh nedovoljen. Tako ste sklenili z veliko večino obe naši zbornici v hiši in v senatu. „Sramota bi bila — tako je govoril o tej priliki senator Cummingo — za največjo in edino pravo republiko na svetu, da bi pred vsem svetom zatajili svoje načelo glede posvečevanja nedelje. Največji nasprotniki zapertju razstave ob nedeljah bili so seveda Nemci, ki se le počasi amerikanizujejo in menijo, da brez kake veselice in pijače jim ni moč pognati nedelje.

Ker v isti štev. Vašega lista primerjate posvečevanje nedelje to in onstran morja, ker se po katol. avstrijskih listih mnogokrat čujejo pritožbe, kako nesramno se skrini Gospodov dan v „katoliški(?) Avstriji“ in ker iz lastne skušnje znam, kako malo se tam spoštuje nedelja, dovolite, da o tem nekoliko obširneje spregovorim.

Zadnji čas poizvedel sem iz slovenskih listov, da zidajo „kočevsko“ železnico*) prav pridno ob nedeljah in praznikih, ceste gradé brez ozira na petek in svetek, na javnih, kakor tudi zasebnih stavbah se dela mnogokrat brez vsake potrebe ob nedeljah, prav kakor bi nalašč kljubovali III. zapovedi Božji. Rokodelci imajo ravno ob nedeljah največ posla, vradniki sedé v svojih pisarnah, če ne celi dan, pa gotovo dopoldne, da ne govorim o prodajalnicah in kerčmah, kjer imajo v nedeljo in praznik največji — delavnik.**) Tako se z nogami tepta zapoved Božja in kar je pglavitno, skrunilca Gospodovega dne ne zadene nobena kazen, razun če poseže Bog sam s svojo maščevalno roko vmes.

In vendar je govoril Bog: „Šest dni delaj, sedmi dan pa počivaj, ker to je Gospodov dan; ta dan ne delaj ne ti, ne tvoj sin, ne tvoja hči, ne tvoj hlapec“ itd. — — — Kdo pa še posvečuje v Avstriji nedeljo? Ubogi kmet in — in — no, sem in tje kaka verna družina. Sploh pa so se ljudje sami oprostili te zapovedi, posvetna moč ne čuje nad njo, duhovska oblast nema moči in tako je dolgoletno prelomljevanje te zapovedi zadobilo neko navidezno veljavo. Ljudstvo misli, da dela prav, da delajo povsod tako, da drugače sploh biti ne more. Pa kako se moti!

*) Načertane proge proti Novemu Mestu se menda še niso dotaknili z lopato, če sem prav poučen.

**) Skrunijo se nedelje po nekterih krajih bolj, po družih manj hudo; ktere očitanje zadene, tisti naj to nase obernejo in se poboljšajo, zakaj Bog ne bo odjenjal posvečevanje tirjati, mi moramo od pregrehe odjenjati in se poboljšati. Vr.

Poglejmo v zedinjene države ameriške, v najprostejšo ljudovlado na svetu, kjer delajo postave ljudje vseh mogočih ver in narodnosti, kjer živé ljudje beli in črni, divji in omikani drug poleg drugega — kako se tu posvečuje nedelja? Pri nas je nedelja dan miru in službe Božje. V cerkev seve ne tira država nikogar, toda mirovati mora ta dan vsakdo, bodisi kmet ali gospod, delavec ali milijonar. Tu veljá enaka pravica za vse. Zato miruje tukaj ob nedeljah delo po vseh tovarnah (razun tam, kjer se brez posebne škode pretergati ne more), po delavnicah, rudokopih, skladiščih, po polji in cestah, po mestih in vaseh. Ob nedeljah so zaperti vsi vradi, vse prodajalnice. Tudi one, kjer prodajajo živež, vse gostilne.*) kavarne, tobakarne, (trafike), banke, brivnice, kopališča, muzeji, javne knjižnice, slikarske galerije itd. Ob nedeljah so prepovedane predstave v gledališčih, cirkusih, prepovedani koncerti, akademije itd. Ob nedeljah zaperta so celo poštna poslopja in tudi železnice mirujejo. Tovorni vlaki ne vozijo ta dan in osebni le toliko, kolikor je zaradi velikega prometa neobhodno treba. V Chicago n. pr. pripelja se ob delavnikih preko 370 osebnih vlakov na dan, ob nedeljah pa samo 120.

Taka je postava nedeljskega posvečevanja pri nas in spolnovati jo mora vsakdo, naj ti bo katolik ali jud, metodist ali framason, zato skerbi država.

Letošnjo pomlad je v državi Jowa nek kmetovalec oral na nedeljo, drugi dan pa je bil vsled tega obsojen na 300 dolarjev in ker ni imel s čim plačati, moral je pol leta delati na cesti, da je prisluzil državi dotično svoto. — V Amori, Ills. je zidarski mojster na nedeljo delal s svojimi zidarji na ne še dovršenem poslopju. Redarji so ustavili delo in mojster je plačal za kazen 1000 dolarjev, poleg tega pa še delavcev vsak svoj del. — Tudi nek slovenski gostilničar se je na ta način soznanil s postavo o nedeljskem posvečevanju. Prodal je namreč v nedeljo popoldne nekemu kozarec piva, a zasačili so ga in sodnik mu je prisodil 90 dolarjev, t. j. nad 200 gl. av. v.

Amerikanec čuva s posebno strogostjo svetost nedelje. Dopoldne gre v cerkev, popoldan pa preživi doma v družbinskem krogu. Obisku ne dela in jih tudi ne sprejema. Po mestnih ulicah vlada praznična tihota, šetalki šepčejo na lahko med seboj, vse uživa mir in se ga veseli. In nedeljski mir hoče si ohraniti Amerika tudi za časa svetovne razstave.

Pri nas vlada sedaj strašna vročina. En teden že imamo vedno nad 90° gorkote v senci. Od 1. 1887 ne pomnijo ljudje take soparice. Ko sem šel sinoči ob 11h spat, kazal je toplometer 85°, potem naj pa človek spi, če more. Ljudje ne morejo ne delati, ne spati.

V Chicagi jih je vsled vročine nanagloma pomerlo že nad 200 ljudi ta teden, konj je pa pocepalo najmanj trikrat toliko. Če Bog kmalu ne pošlje dežja, ne vem, kaj bo. V Chicagi je vedno od 92° — 95°, isto tako v New-Yorku in še huje v Št. Lujzu.

Fr. Šušteršič.*)

Slavno svetišče Kraljice sv. rožnega venca v Pompejih.

Spisal J. Bilec.

(Konec.)

Skorej vsi Italijanski škofje, kateri so bili po bolezni ali po drugih vzrokih zadržani, da niso mogli osebno vdeležiti se slovesnosti, so poslali prelepa pisma, v katerih slavijo presv. M. Devico, ter svojo žalost razodevajo, da jim ni bilo mogoče osebno počastiti Kraljice sv. Rožnegavenca v Njenem slavnem svetišču. Tako so Italijanski škofje svojo lepo, pa nesrečno domovino Italijo posvetili Kraljici sv. Rožnega venca, ter pod Njeno varstvo postavili Sebe, duhovne in vse vernike, kakor so pred nekaj leti francoski škofje posvetili in darovali v Lurdu zbrani celo Francijo Lurdski Kraljici brez madeža spočeti. Izmed mnogih prelepih pisem, naj bo tukaj natisnjeno samo eno, to je ginljiv list Beneškega patrijarha, kardinala Avgustinija.

Patrijarhovo pismo, katero nam kaže veliko pobožnost in neizrekljivo ponižnost prevzvišenega gospoda, se glasi prestavljeno tako:

Blagorodni in predragi gospod Longo!

Gospod me je hotel po mojem zasluženju ponižati; meni ne ostane družega, kakor da ponižno vklonem glavo in izustim: „Fiat, fiat! Pravičen si Gospod in resnična je Tvoja sodba.“ Zdravje se mi sicer počasi boljša, ali vendar mi ni mogoče, da se podam na dolgo potovanje.

Verli in dobri gospod odvetnik! Ne morem Vam dopovedati, kako britko mi je, da ne morem na pot! Prosil sem presveto Devico, naj mi Ona blagovoljno doseže milost, da bom zamogel na novem polju Njenega zmagoslavlja pevati zahvalne himne; pa, žal, nisem bil vreden te milosti in kolikor bolj se približuje dan 7. junija, tem bolj je žaljeno moje serce. Pa zgodi se volja Božja... Mariji pa hočem dati dokaz ljubezni in hvaležnosti, ter pošljem mali darček 100 lir za revne sirote, posvečene preblaženi Devici. Ne morem prikazati družega, kakor dobro serce; pa rad darujem samega sebe Mariji.

Hvaležen sem presveti Devici, kateri poljubljam roke in noge, zato da je z manoj ravnala s koristno ojstrostjo dobre, ljubeznjive Matere; pa tudi Vam sem hvaležen, gosp. odvetnik. Zahvaljujem se Vam, verli razširjevalec in neustrašeni branitelj Marijine slave, za toliko dobroto, katero ste mi naklonili. In ako moja želja ni nespametna ali sebična, bi se prederznil prositi Vas, da moja odsotnost, bodi si z eno samo verstico v Svojem cenjenem listu opravičite, in sicer zato, ker je ta list omenil, da se bom tudi jest slovesnosti vdeležil.

7. junija bom jest posebno v duhu pri Vas, združen z neštevilnimi pobožnimi množicami in bom dan poprej daroval presv. daritev za Vas, za Vašo preblogo soprogo, za Vaše sirote in za vse.

Slava Bogu, tisučkrat slava! Ako On ne bode privolil, da bi zamogel jest pri drugi priložnosti kot romar prositi in zahvaljevati Marijo, našo Mater in Kraljico v onem slavnem svetišču, in pozdraviti Vas, ki ste tako pobožni in polni zaslug: se bomo pa

*) Le v velikih mestih, n. pr. Chicago, New-York, so odperte zaradi tujcev, katerih pride na dan do 169 tisoč v mesto.

*) Prav serčna hvala za tako zanimiv dopis!

združili v svetem raju, ter večno prepevali slavo presveti Materi in Kraljici.

Z odličnim spoštovanjem ostajam v presvetih sercih Jezusa in Marije.

Vam polno vdani
Dominik kardinal Avgustini.
Patrijarh.

V Benetkah, 24. maja 1891.

Spomin na tako slovesno posvečevanje preslavne bazilike Pompejske se je imel tudi prihodnjim rodovom ohraniti v prelepem napisu, vdolbenem v kamnito pločo, ktera se je vzdala na cerkveno pročelje.

In kedo, mislite, je sestavil ta napis? Nihče drugi kot sami sv. Oče Leon XIII. — Bil je namreč gosp. Jernej Longo v zaslišanji pri sv. Očetu Papežu, in pri tem zaslišanji je predložil Papežu preponižno prošnjo: „Naj Njihova Svetost milostno blagovoli zložiti epigram ali slovesni napis v spomin posvečenja Pompejskega svetišča.“

Sveti Oče so v očetovski ljubeznjivosti privolili ter obljubili, da bodo zložili napis. In tako so Papež, znani in slavni latinski pesnik, pri vsih vzvišenih opravkih, ktere naklada Njihovi častitljivi starosti vladarstvo vesoljne Kristusove Cerkve, vendar še časa dobili, da so poklonili Pompejski Kraljici sv. rožnega venca verstice Svoje pobožne vdanosti.

Leon XIII so blagovolili narekvati in poslati v Pompeje napis, kateri bo z latin. čerkami vdolben v krasno marmornato pločo, spominjal pozne rodove slovesnega posvečevanja slavne bazilike.

Na dan obletnice kronanja velikega Papeža Leona XIII 14. marca je bil spominek vzdani in razgerjen.

Papežev spominski napis se glasi v izvorni besedi in poslovenjeni tako:

Augustae Dei Matri,
Albigensium
Aliorumque hostium christiani nominis
Domitrici sacrum.
Raphael Monaco la Valletta,
Card. Episc. Ostiensis et Veliternen.
Ab apostolica sede patronus
Locī sanctitatis datus.
Templum veterum Pompeiorum
Ruinis impositum,
Christianae pietatis
Propitiaeque precantibus Deiparae
Monumentum.
Nonis Maiis An. MDCCCXCI.
Solemnibus caerimoniis
Consecravit;
Leone XIII antistite maximo,
Quo auctore
Coelestis Reginae victricis honor
In orbe catholico
Amplificatus est.
Preslavni Božji Porodnici,
Albigenzov
In drugih keršanstva sovražnikov
Zmagovalki posvečeno.
Rafael Monako la Valletta,
Kard. škof Ostijski in Veliterniški
Po sedežu apostoljskem
Zavetnik svetemu kraju dan,
Je s slovesnimi obredi

Posvetil

Dne 8. maja leta 1891

Tempelj postavljen na razvalinah
Starih Pompejev,

Spominek

Kerščanske pobožnosti

In usmiljenja Bogorodice do prošnikov,
O vladanju Leona XIII, naj vikšega pastirja,
Po kterege prizadevanju

Se je češčenje nebeške Kraljice, Zmagovalke,
Po vesoljnem katoliškem svetu
Pomnožilo.

Mesec maj letošnjega leta je bil zopet jako znamenit za Novo Pompejsko svetišče. 6. maja namreč je zopet obiskal Pompeje presvetli kardinal zavetnik Monako la Valetta, ter je dne 7. maja slovesno posvetil nova dva prelepa stranska altarja, prvega na čast sv. Frančišku Asiškemu, drugega sv. Dominiku razširjevalcu molitve sv. rožnega venca.

Tudi o ti priliki je prišlo semkaj nekaj škofov, premnogo duhovnov in velike množice pobožnih božjepotnikov iz vse Italije, posebno pa iz bližnjega Neapola. V spremstvu kardinalovem sta bila tudi preč. očeta Andrej Frühwirth, in Ljudovik iz Parma, prvi general Dominikanov, drugi Frančiškanov. Slovesnosti so bile lepe in gniljive, podobne onim, ktere so se veršile lani o posvečevanju bazilike.

29. majnika mesca je pa mil. škof Nolanski blagoslovil temeljni kamen za hišo, ktera ima biti zavetišče naj bolj nesrečnim in naj bolj zapuščenim otrokom, takim revežem, kateri so sirote, dasiravno imajo še stariše. To so namreč tisti otroci, katerim oče ali mati, ali pa oba sedita zavoljo hudodelstev za vse žive dni, ali za mnogo let v prehudi ječi. Taki otroci morajo razum zapuščenosti, po nedolžnem nositi madež pregrehe starišev.

In tudi njim je začel g. Longo zidati hišo, kjer se bojo kerščansko vzgojevali ter prišli med svet, kot verli in koristni ulje človeške dražbe. OI vsih strani mu pošiljajo dobri Italijani obilih milodurov, tako da je obstanek zavoda že zagotovljen. Taki otroci bojo s psalmistom mogli hvaležno zdihniti: „Moj oče in moja mati so me zapustili — Gospod pa me je sprejel.“

Tako sta postala verli advokat Jernej Longo in njegova pobožna soproga v dušnem in telesnem oziru velika dobrotnika naroda italijanskega. — Longo je jako podoben v svojem delovanju ranjkemu Janezu Bosku — blaženega spomina.

Vi pa, dragi Slovenci, kateri te verstice berete, preselite se v duhu, moleči sv. rožni venec, v novo, slavno svetišče Pompejsko, kjer ima zmagovalna Kraljica sv. rožnega venca Svoj prestol. Priporočujte se Ji, „Naši ljubi Gospej Pompejski.“ goreče, in odkrijte Ji svoje serce, potožite Ji svoje britkosti, in ona, ktera je kot dobra Mati vsakemu pomagala, gotovo tudi Vas ne bo zapustila.

Vnebovzetje Marije Device.

Marija Mati Jezusa,
V nebó je vzeta dans bilá,
Njo, ki je zvolil sam si Bog,
Dans rešil zemskih je nadlog.

V nebó jo vzal je Jezus sam,
Ovenčal svojo Mater tam.
Nasprot ji gre nebeški zbor,
In spremlja angeljski jo kor.

Prečisto, sveto nje teló
Trohnelo v zemlji pač ne bó;
Za Mater Božjo groba ni,
Pri Bogu tam se veselí.

Nebés Kraljica ona zdaj
Kraljuje s Sinom vekomaj.
Naj čast Očetu, Sinu bó,
In Duhu svetemu takó!

J. Z.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec avgust (veliki serpan.)

a) Glavni namen:

Cerkev v Ameriki.

b) Posebni nameni.

23. **S. Filip Benicij.** Servitovski red. Družba za ljudske bu-
kvarne in spise. Šolsko vprašanje.

24. **S. Jernej.** Mašniki in obhajanci. Duhovske vaje. Bogo-
ljubno zakonsko življenje. Vojaštvo za kerščanstvo in vdeleževanje
službe božje.

25. **S. Ljudovik.** Katoličani na Francoskem. Živa vera v
presv. Rešnje Telo. Delavska zadeva.

26. **Sa. Eobun in Adelar.** Dušna in telesna revščina po
velikih mestih. Vestna poraba dedščin.

27. **S. Jožef Kalasancij.** Pijariški red in družba pobožnih
delavcev. Družba za katol. šole. Odvernitev pogorišč, strele in
toče.

28. **Praznik presv. Marijinega Serca.** S Avguštin. Bratov-
ščina Marijinega presv. Serca. Spreobrnjenje premnožih hudo
terdovratnih grešnikov. Bogoslovni konvikt.

29. **S. Jan. K. obglavljen.** Da bi Bog obudil svetih móž
Božjih. Nепrestrašena serčnost v veri v našem neznačajnem času.
Severno Česko.

30. **S. Roza Limljanska.** Zapuščena ženska mladina v ve-
liki nevarnosti. Duhovske zadeve. Mnogo poslov. Mnogi popoizniki.

31. **S. Rajmund.** Odpravljanje sužnjev. Misijoni v Turčiji.
Vse še ne uslišane zadeve. V avgustu umerli in v sept. umirajoči
udje sv. apostoljstva in serca Jezusovega bratovščine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca
sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev
varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše de-
žele pobožje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešest-
vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne
pregrehe in velike nesreče. — Nekteri stanovi, da bi se pover-
nih k posvečevanju nedelj in praznikov, ker bati se je strašnih
šib, ako se bo prederzno skrunjenje nadaljevalo. — Spreobrnjenje

verskih sovražnikov in zatrenje framasonstva. — V molitev prav
lepo priporočam: 1) moža, pijančevanju zelo udanega; 2) več
oseb zarad pohujsljivega življenja, pri katerih svarjenje nič več
ne pomaga. — Žena priporoča v vratu hudo bolnega moža za
pomoč.

Listek za raznoterosti.

V **Adrijanopolu** je 2. avgusta po dolgi bolezni,
previdena s ss. zakramenti, umerla preblaga prednica
usmiljenih sester, S. Angela Poje, ki nam je tolikrat
pošiljala ginljivih naznanil o ondotni odgoji kerščan-
skih deklic in je marsiktere iz razkolstva pridobila
za katoliško Cerkev. Stara je bila 56 lét in v redu
je preživela 38 lét. Naj bo blagim čitateljem prav
živo priporočena v molitev. Naj v miru počiva.

Siba — predšiba! Po nekterih krajih ljudje bo-
lehajo za „hudo grižo.“ To pomeni!

Rim, 2. avg. 1892. (Poterdilo) Z vso največo
hvaležnostjo prejeli od Vas, strad. nune poslani znesek
(to je: 78 gld. av. v., namreč: 44 gld. za stradajoče
sploh, posebej 5 gld. za klarisarice in 5 gld. za fran-
čiškanarice v Asisu, in 24 gld. za cerkev sv. Joahima
v Rimu. Obernilo se bode vse v zaznamnjane namene.

Za vodstvo časnika „Civiltà Cathol.“

P. Raffaele Ballerini d. C. d. G.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: G. A. V. 5 gld. — Č. g. župnik Janez
Tavčar 15 gld. (in za navadne predale v Dan. 35 gld. — Iz Pre-
serja 3 gld. — Neimen. prijatelj 3 gld. — Č. g. Fr. Tavčar 2 gld.

Za opravo obožnih cerkev: Iz Grada 32 gld. — Iz Razder-
tega 11 gld. — Z Leskovce nad Loko 14 gld. 40 kr. — Iz Terno-
vega v Ljubljani 26 gld. 45 kr. — S Poljan 40 gld. — Iz Zalega
loga 13 gld. 30 kr. — Iz Nadanjega sela 25 gld. — Iz Leskovca
pri Kerškem 40 gld. — Z Gornjega Tuhinja 18 gld. 35 kr. — S
Trebelnega 24 gld. — S Tople Rebri 16 gld. — Z Radovice zopet
1 gld. 20 kr. — S Kopanj 12 gld. — Z Roba 13 gld. 72 kr. — S
Prežganj 10 gld. 50 kr. — Iz Javorja 4 gld. 50 kr. — Z Gorič
30 gld. — Lanka Velkaverh 1 gld. — Franca Pucigar 2 gld. — Z
Gorič 1 gld. 50 kr. — Iz Ribnice 41 gld. 70 kr. — Z Rovt nad
Logatcem 41 gld. 40 kr. — Iz Senožeč 12 gld. — Iz Dolenje vasi
15 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Preserja 1 gld.

Za sv. Očeta: Iz Mirne 3 gld.

Za brat. Naše ljube Gospe presv. Serca: Iz Preserja 1 gld.

Za najpotrebniši misijone: Neimen. 2 gld. — Neimenovan iz
Tern. fare 10 gld.

Za pogorelce v Velikem otoku pri Postojni: Č. g. župnik Jož.
Kerčon 2 gld. (s pristavkom: „Več ne morem lahko, ker je ravno
predvčerašnjem, 9. t. m., tudi v Predosljih nekterim ogenj po-
končal poslopja“).

Za brat. S. R. Telesa: Iz Preserja 1 gld.

Za brat. duše v cicah: Iz Preserja 1 gld.

Za Zamorsko: Neimen. 14 gld. 30 kr.

Za altar ss. Cirila in Metoda: Č. g. žup. Jan. Tavčar 5 gld.

Za afrikanski misijon: M. Lakner 1 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedora: Neimenovana 1 st. dvaj-
setico. — G. A. 10 gld. (in za misijone in dobre namene 35 gld.)

*Za ustanovitev stalne in večji rezidence čč. oo. jezuitov v Ljub-
ljani mesto sedanjega „protizorjje“* neimen. 23 gld. — Neimenovan
20 gld.